

1. HEBBES!

Dolfje Weerwolfje rent door het Weerwolgenbos.
De bomen hebben lange schaduwen.
De volle maan loert door de takken.
Dolfje rent verder en verder.
Soms blijft hij even staan.
Dan steekt hij zijn kop in de lucht.
Blij huilt hij naar de maan.
'WROW-WAOE-OE!'
Hij kijkt om zich heen.
'Wrow, waar ben ik nu?
Dit lijkt een ander bos.'
Hij ziet een boom met grote wortels.
De wortels lijken net vingers van een reus.

Er kronkelen rare dampen tussen.
Voorzichtig loopt Dolfje voorbij de boom.
'Oei, hier is het drassig.
En het stinkt.
Dit lijkt wel...
Een moeras!
Duister is het hier, zeg!
Een beetje eng...'
Opeens hoort hij een kakellach.
Wat is dat?
Er ruist iets.
Als een jurk in de nacht.
Takjes kraken.
Kikkers kwaken.
Opnieuw die lach.
Een enge kakel.
Wegwezen! denkt Dolfje.
Het is hier niet pluis.
Hij draait zich om.
Achter hem staat een figuur.
Groot en rond.
Ze zingt een liedje, dat Dolfje niet kent:

*'Roeren roeren
Koekeloeren
Zo zijn onze heksentoeren
Dwergenmerg en babyvet
En meisjesbotten voor de pret!'*

Dan kakelt zij opnieuw.
Een hand met lange nagels grijpt zijn schouder.
'Hebbes, konijn!'
Een net valt over Dolfje.
Hij spartelt.
Slaat met zijn klauwen.
'Wrow!'
Maar hij zit vast in het net.
Gevangen...

2. MOERASKONIJN

‘KWARKIE. KWARKIE-IE!’

Verschrikt opent Foeksia haar ogen.

Wie schreeuwt daar zo?

Ze kijkt naar Kwark, de tovenaar met de witte baard en het houten been.

Kwark valt bijna uit zijn schommelstoel van schrik.

‘Oh, nee.

Het is afgelopen met onze rust.

Jammer.

Ik was net op weg naar dromenland.

Maar daar is Minuul!’

Foeksia knikt.

Ze ligt in haar hangmatje voor het huis van Kwark.

Hoog boven het Heksenbos staat de volle maan.

‘Niks aan te doen, papa!’

Een grote, dikke heks komt over het pad.

Kikkers kruipen in haar haren.

Ze houdt een net vast.
Daarin zit iets, of iemand.
Wit.
Veel haar.
'Haha, kijk eens, Kwarkie.
Ik heb wat gevangen!
Een wit moeraskonijn!'
'Wat?' zegt Dolfje.
'Precies,' zegt Minuul.
'Moeraskonijnen zijn
heel zeldzaam.
En met bril helemaal!
De heks gooit het net neer.
Foeksia kijkt er verbaasd naar.
Ze ziet een gezicht vol wit haar.
Puntige oren, ook met wit haar.
In het net zit een wit wolfje.
Hij heeft witte klauwen!
Maar toch ziet Foeksia iets vreemds.
Het wolfje heeft een blauwe broek.
Een rood T-shirt.
Een rond brilletje.
Geen gewoon wolfje, denkt Foeksia.
Het lijkt een wolfjongetje.
Minuul gaat op de leuning van de schommelstoel
zitten.
Ze strijkt door de witte baard van Kwark.
Oei, denkt Foeksia.
Dadelijk valt die stoel om.

‘Wat denk jij, Kwarkie?’ zegt Minuul.
‘Heb je zin in een lekker hapje?’
Foeksia hikt van schrik.
Ze ziet dat de ogen van het wolfjongetje groot worden.
Vol angst.
Foeksia kijkt naar Kwark.
Zachtjes schudt ze haar hoofd.
Ze wijst naar het net.
Kwark knikt.
‘Een heerlijk hapje,’ zegt Minuul.
‘Dat moeraskonijn ziet er smakelijk uit!
Alleen nog even bakken in de pan.
Met *dwergenmerg* en *babyvet*.’

Opeens staat Kwark op uit de schommelstoel.
De stoel klapt om.
Minuul gilt.
Kikkers springen kwakend uit haar haren.
Dan ligt ze op de grond...

